

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ตรงแนวตามทางแล้วต้องถึงจุดที่หมาย

(วันนี้บ้ายโมงครูบาอาจารย์ต่าง ๆ สายกรรมฐานจะมาประชุมที่หน้าวัดเกี่ยวกับข้อบังคับ ๑๔ ข้อวันนี้ครับ) เออ ไปปรึกษากันให้ดีนะ ปรึกษากันให้ดี ให้อ่านทุกข้อๆ พิจารณาให้ละเอียดลออ เราดูมันมีอะไรๆ อยู่ มันรำคาญเหลือเกินนะ ธรรมวินัยที่จะปฏิบัติตามให้เป็นความสงบร่มเย็นไม่ะ ไปหาเถาตรงนั้นเถาตรงนี้ยิ่งกว่าหมาขี้เรื้อน คนไม่รักในธรรมในวินัยเป็นอย่างนี้แหละ กวนจริง ๆ นะ ก็ท่านปฏิบัติมาสักเท่าไรแล้วธรรมวินัยนี้ใช้ใหม่ อันนี้เป็นอย่างนั้น ไปประชุมกันได้เลยนะ พิจารณาให้ละเอียดลออเป็นข้อๆ เป็นยังงัย อย่าให้เรามานั่งด้วยเลย ไปพิจารณากันเอง เรื่องราวได้อะไรแล้วค่อยมาหาเรา ที่นี้เราจะพิจารณาอีกทีหนึ่ง แล้วก็ออกละที่นี้ ถ้าได้ผ่านเราแล้วออกแหละ

อ่านมันอ่านลวกๆ มีอะไรขึ้นมาอีก แนะ ๑๓-๑๔ ข้อ ดูว่าเป็นทางมหาเถรสมาคมเป็นผู้แต่งตั้งมาใช้ใหม่ (ใช้ครับ) เออ วันนี้จะเอาออกให้พระวิจารย์กันดูทุกสิ่งทุกอย่างทุกข้อทั้ง ๑๔ ข้อ เขาอ่านให้เราฟัง เพราะฉะนั้นเราถึงเป็นผู้สั่งให้พระพวกเราทั้งหมดนำอันนี้ไปวินิจฉัยเสียก่อนให้เรียบร้อยนะ ได้ความยังงัยแล้วค่อยมาพูดให้เราฟังอีกทีหนึ่งรวมแล้วก็เรียกว่าเราเป็นผู้จะสรุปเรื่องราวให้ได้ความทุกอย่างๆ เสียก่อน วันนี้พระจะประชุมกันที่ศาลาใหญ่ เขาจะประชุมกันตอนบ่ายหรือตอนไหน (บ้ายโมงครับผม) อ้อ บ้ายโมง พอดีละ

(อันนี้เป็นเรื่องของ มส.เขาจะประชุมกันวันที่ ๑๐ เข้า มส.วันที่ ๑๐ ถ้า มส.มีมติก็ให้สมเด็จพระสังฆราชทรงลงพระนามก็ประกาศใช้ได้ ไม่ต้องเสนอรัฐบาล ถ้ามีอะไรขัดแย้งกันเราก็จะกราบเรียนให้ท่านนายกทราบด้วย ท่านจะได้เข้าใจเรื่องของพระ) พูดง่าย ๆ ก็คือว่า พวกเราต้องเป็นที่แน่ใจแล้วปล่อยมือถึงจะขึ้นได้ใช้ใหม่ละ ถ้าทางนี้ยังไม่แน่ใจ ไปไหนมันก็ต้องลากโงงลงมาอย่างทีแล้วมาแล้ว ว่าขึ้นสถานนั้นขึ้นสถานี่ เอ้า ขึ้นแล้วขึ้นไป วังนี้ะเรา เราอยู่ข้างหลัง มีแต่แบบถูถูถู กัง เอาหลักธรรมวินัยพระพุทธเจ้าถูถูถู กังที่ไหนดำ อันนี้กำลังพิจารณาอยู่ อันนั้นก็ถูถูถู กัง คือลากลงฟาดลงทะเลตุ้ม

อันนี้กำลังเกี่ยวกับเรื่องมหาเถรสมาคม เราไม่ได้แน่ใจที่จะพูดขึ้นมา ก่อนจะกลับมาจากกรุงเทพ พอทราบเรื่องราวนี้แล้วก็สั่งกำชับพระให้รีบประชุม เอานี้มาอ่าน บอกกัน วันนี้พระจะประชุมกันเรื่องนี้ เราฟังแล้วให้เขาอ่านให้ฟัง แต่ด้วยความจำของเรามันไม่

ค่อยดี อ่านเข้าไปมันเข้าใจทุกแง่ๆ พอผ่านไปแล้วหายใจจะจับเอามาเป็นสาระอะไร ๆ นี้ไม่ได้ นี่ซีเราเดี๋ยวนี้ลำบากนะ มาอ่านให้ฟัง เข้าใจทุกแง่ ไม่เข้าใจไม่ให้ผ่าน เอ้า ถอยมาอ่านใหม่ อยู่อย่างนั้น เป็นที่เข้าใจ เอ้า ผ่านไป เราคิดว่าคราวนี้ก็คงจะไม่รุนแรงอะไรนัก (ไม่รุนแรงครับ) เพราะเกี่ยวกับเรื่องมหาเถรสมาคม เป็นความเห็นของมหาเถรสมาคม ออกมา ทางนี้ก็จะเอาไปวิพากษ์วิจารณ์กันยังงี้ๆ ถ้าหากว่าไม่มีอะไรขัดข้องต่อพระธรรมวินัย ทางนี้เจ็บเขาก็กินได้ ถ้ามีอะไรอยู่ก็ต้องได้พูดกันเสียก่อน เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ประชุม วันนี้นำประชุม

โอ๊ย ลำบากนะเรา เรานัก ทุกอย่างมาอยู่ที่นี่หมดเลยไม่อยู่ที่ไหน ยิ่งเรื่องศาสนายังเข้านี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ มาอยู่ที่นี่ร้อยเปอร์เซ็นต์ ได้บอกพระ ดูให้ละเอียดลออนะ เอาหลักธรรมวินัยทาง อ่านผ่านเข้าไปปรับกับธรรมวินัยข้อไหน ขัดกันตรงไหนไม่ขัดตรงไหนให้อ่านให้ละเอียด

เมื่อวานนี้ก็ไปสงเคราะห์พวกด่านเขาสองด่าน เพราะนาน เราไปกรุงเทพฯ กลับมาตามธรรมดาเดือนหนึ่งไปทีๆ อันนี้เลยไปหลายวัน คงคอยกันเต็มละ ไปก็จริง ๆ เต็ม..รอพอเห็นรถไฟเข้ามาที่นี่จำได้หมดรถเรา แตกฮือเลย เรียกนั่นเรียกนี่ตบมือ เด็กมากองเป็นกองทัพอันนี้ เด็กยังไม่เปิดโรงเรียน เด็กเป็นกองทัพอันนี้ด่านแรก ด่านที่สองไม่มากนัก ด่านแรก โอ๊ย เป็นกองทัพละ เราไม่ลงรถแหละ ให้เขาชนของลงวาง เราคอยดูละเอียดถี่ถ้วนหมดแล้วถามย้ำอีกทีหนึ่ง แน่ใจแล้วหรือ แน่แล้วออก ไม่ลงรถ ไปโน้นก็เหมือนกันไม่ลง แบบเดียวกัน เพราะเราไปด้วยความสงสาร คอยดูแลสอดส่อง บกพร่องตรงไหนๆ หรือไปตามทางถ้ามีอะไรควรเอาเราเป็นคนสั่ง ขนเข้ามาในรถ

นี่ฟังซิท่านทั้งหลาย พูดนี้ไม่ได้โอ้อวดนะ แต่ก่อนเราก็ไม่เคยเป็นจิตใจประเภทนี้เดี๋ยวนี้มันครอบโลกธาตุจะให้อะไร ความเมตตา ไม่ได้ถือสิทธิ์อะไรเลยนะ ใครจะว่าอะไรไม่สนใจ อะไรที่จะเป็นผลเป็นประโยชน์แก่โลกแล้วจะทำทั้งนั้นๆ เพราะฉะนั้นจึงกล้าได้กล้าเสีย กล้าพูดกล้าทำทุกอย่าง ด้วยความพิจารณาเรียบร้อยแล้ว ออกเลยๆ ไม่ไปห่วงกับสิ่งใดทั้งนั้น เมื่อถูกแล้วความถูกต้องเป็นที่โลกยอมรับกัน คือธรรม แนะ ถ้าไม่ถูกต้องไม่เรียกว่าธรรม ขัดกันวันยังค่ำ ดีไม่ดีกัดกัน เพราะกิเลสกับธรรมต้องเป็นคู่แข่งกันตลอดเวลาตั้งที่พูดทุกวัน ให้จำเอานะ

มันเกิดอยู่ในหัวใจของสัตว์โลก ทั้งสัตว์ทั้งบุคคล โลกไม่รู้ เรียกว่าไม่รู้เอาเลยแหละ มีพุทธศาสนาเท่านั้น ศาสนาเดียวเท่านั้นที่สั่งจุ่มมัน ถอนมันออกได้ๆ มีพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์เท่านั้น ว่ามันเลยนะ เราได้ตรวจพิจารณาเต็มหัวอกเรา ยอมรับ

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ มาสายเดียวกันหมด เป็นแบบตายตัว รื้อชนสัตว์โลกออกจากปาก มารที่มันอยู่อีกฝั่งหนึ่ง เป็นข้าศึกต่อธรรม ธรรมจะว่าเป็นข้าศึกต่อมันก็ถูก มันต้องถือว่า ธรรมเป็นข้าศึกต่อมัน เป็นอย่างนั้นแหละ เป็นคู่อยู่ในใจของเราจะไม่อยู่ที่ไหน ธรรมชาติ อันนี้จะอยู่ที่หัวใจสัตว์อย่างเดียว ที่อื่นไม่อยู่ อยู่ที่หัวใจสัตว์ ติดแนบอยู่นั้น พาสัตว์เกิด สัตว์ตาย สัตว์ได้รับความทุกข์ความสุขบ้างอะไรนี้ ดีชั่วสลับปนกันอยู่นั้น

เราจึงได้ชี้แจงให้ชัดเจนนะ เรื่องกิเลสกับธรรมนี้ไม่มีใครแสดงได้เลยนอกจาก พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ จี๋ลงในจุดของมันที่เป็นภัยเป็นคุณเลย ธรรมเป็นคุณ เอา ออกมาลบล้างสิ่งเหล่านั้น อันนั้นเป็นภัย มีพระพุทธเจ้าเท่านั้น ที่ว่าบริสุทธิ์ก็คือชำระอันนี้ ออกเรียบร้อยแล้ว ประกาศปางขึ้นมาเป็นศาสดา แล้วสอนโลกให้ทำวิธีนี้ๆ อย่างน้อยก็เบา บางเรื่องความทุกข์ทั้งหลาย จะค่อยเบาบางลงไป ถ้าไม่มีธรรมแก่นี้ไม่มีหวังเลยนะ ตั้งกัป ตั้งกัลป์ กัปไหนกัลป์ใดก็อยู่อย่างนั้น หมุนกันไปอย่างนั้น หมุนขึ้นหมุนลงอยู่นั้นละ มี ธรรมเท่านั้นที่จะแก้ออกได้ จึงให้พากันฟังให้ถึงใจนะ

อันนี้ได้ตรวจเต็มกำลังความสามารถในหัวใจเจ้าของ แม้จะหัวใจเท่าหนูก็ตามมันก็ เต็มภูมิของหนู มันยอมรับพระพุทธเจ้าทุกอนุกระเบียดเลยเถียว หาที่ค้ำไม่ได้เลย เวลา มันรู้มันไม่ได้ไปคอยรู้กับพระพุทธเจ้านะ ความจริงมีอยู่ทั่วไป จิตเป็นนักรู้ รู้ตามหลัก ความเป็นจริงรู้ได้ด้วยกันตามภูมิของตน พระพุทธเจ้าเป็นพุทธวิสัย ภูมิกว้างขวางลึกซึ้ง ภูมิของสาวกลดลงมาแต่ก็เต็มภูมิ เหมือนโอ่งเล็กก็น้ำเต็ม โอ่งใหญ่น้ำเต็ม ใช้ได้มากได้ น้อยต่างกันเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นสาวกทั้งหลายจึงไม่มีที่จะค้ำพระพุทธเจ้าได้เลย ไม่มี ยอมรับเลยเถียว จึงยกให้

ท่านทั้งหลายได้เกิดมาพบพุทธศาสนาเลิศเลอแล้วนะ อย่าปล่อยอย่างวาง ถ้าปล่อย นี้จมนะ บอกชัดๆ เลย จวนจะตายเท่าไรเรายังเร่งธรรมะออก กลัวจะไม่ได้เรื่องได้ราว จะ ตายจมนกันไป บอกออกมาอย่างเปิดเผย อย่างไม่สะทกสะท้าน ไม่สงสัยอะไรในสิ่งที่รู้ที่เห็น ที่เป็น ที่แสดงออกมา พระพุทธเจ้าไม่แสดงก็ตาม ของจริงเป็นอันเดียวกัน ใครไปรู้มันก็เป็นแบบเดียวกันๆ เลย ค้ำกันไม่ได้ ยอมรับๆ อย่างว่ากิเลสเกิดที่หัวใจสัตว์ นี้ พระพุทธเจ้าแสดงออกก่อนแล้ว ธรรมก็เกิดที่หัวใจสัตว์ และอยู่ที่หัวใจสัตว์โลกด้วยกันทั้งสอง และเป็นข้าศึกต่อหัวใจของสัตว์โลกดวงที่รับภาระนั้นแหละ

กิเลสอยู่ที่หัวใจ บีบบีบไฟหัวใจ ลากอุหัวใจออกไปทางต่ำๆ ธรรมะเป็นเครื่องจุด ลากจิตใจขึ้นสู่ทางสูง เพราะฉะนั้นผู้รักธรรมะจึงต้องได้รับกับกิเลส ไม่อย่างนั้นกิเลสเอาไป กินหมด จึงต้องอาศัยธรรมะคอยจุดคอยลาก เบื้องต้นเราไม่อยากจะเอน มันอยากวิ่งตาม

กิเลสทั้งนั้นแหละ แยกออก คือกิเลสมันแหลมคมเอามาก เวลาธรรมยังไม่เข้าถึงใจนี้ กิเลสแหลมคมมากทีเดียว เราพืดเหวี่ยงกันไป พอจิตได้รับความสงบเย็นใจขึ้นมาก็เริ่มเห็นโทษของกิเลส เพราะกิเลสทำให้ว้าวุ่นวุ่นอย่างนี้ตลอด ธรรมะเป็นสารสัมภวน พอน้ำใสขึ้นมาที่นี้ก็เห็นตะกอนมันนอนก้นลงไป คือกิเลสทั้งนั้น สารสัมภวน น้ำใสขึ้นมา ตะกอนนอนก้นลงไป ก็เห็นโทษของกิเลส ความวุ่นวายที่พวกตะกอนนี้มันอยู่หัวใจสัตว์ เวลาควนเข้าไปเรื่อยๆ น้ำใสสะอาดขึ้นเรื่อยๆ

ที่นี้พอธรรมเข้าสู่ใจแล้วมันก็มองเห็น แต่ก่อนไม่เคยเห็นกิเลสว่าเป็นภัย พอธรรมเกิดขึ้นมากน้อยจะเริ่มเห็นภัยของกิเลสเรื่อยๆ ไป ถ้าไม่มีธรรมแล้วโลกนี้ไม่มีหวังเลย กิเลสนี้ติดแนบตลอดไม่ห่างไกลจากจิตนะ ติดแนบตลอดเลย ธรรมอยู่ด้วยกันก็แสดงออกไม่ได้ เพราะกำลังสู้กิเลสไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จึงต้องได้อาศัยการได้ยินได้ฟังเพิ่มกำลังจิตใจเข้าไป ก็เพิ่มกำลังใจที่จะประกอบความดีแก่กิเลส ต่อไปกิเลสก็เริ่มเคลื่อนไหวต่อสู้ ทางนี้ต่อสู้แล้วค่อยเคลื่อนไหวกันไปเท่าไร ต่อไปธรรมก็เหนือขึ้นๆ เหยียบลงๆ เรื่อย จึงว่ามีพุทธศาสนาเดียวเท่านั้น

นอกนั้นเราไม่อยากจะเรียกว่าศาสนา มันเป็นแนวทางของกิเลสออกจากหัวใจคนแต่ละคน ที่เสกสรรปั้นยอดตนว่าเป็นหัวหน้าๆ ศาสนา ตั้งขึ้นเป็นแนวของกิเลสทั้งนั้น ไม่มีธรรมมีวินัย แต่เรื่องพุทธศาสนานี้ออกกระจำงไปพร้อมๆ กันเลย เป็นธรรมล้วนๆ แก้กิเลสได้ล้วนๆ นะ อันนั้นไม่ได้แก้กิเลส มันสั่งสมกิเลสเข้ามาอยู่ในตัวๆ ศาสนาใดก็ตามจะเป็นศาสนาที่แก้กิเลสเรามองไม่เห็น มีแต่เป็นแนวของกิเลส อุบายของกิเลส ผู้ใดเป็นหัวหน้าก็นำอุบายนี้มาสอน ผู้ที่เชื่อถือและปฏิบัติตามก็สร้างบาปสร้างกรรมไปตาม ๆ กัน ไม่ได้สร้างบุญนะ แต่พุทธศาสนานี้ร้อยทั้งร้อยเลย แม่นยำมาก

การพูดทั้งนี้มันก็มีการกระทบกระเทือน แต่ความจริงก็มีอยู่ในโลก ไม่เอาความจริงมาพูดจะเอาอะไรมาพูด แน่ะ มันก็รับกันที่ตรงนี้ ผู้ต้องการความจริงมีอยู่ ผู้ไม่ต้องการความจริงเขาจะแบกจะหามอะไรก็เป็นเรื่องของเขา แต่ชี้แจงตามหลักความจริงให้ทราบทั่วถึงกันเท่านั้นเอง จึงว่าเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนานี้ เรียกว่าเลิศเลอสุดยอดแล้วนะ อย่าปล่อยอย่างว่าง นี้เป็นแนวชะล้างจริงๆ นอกนั้นเราไม่อยากจะบอกว่าชะล้าง มันเป็นแนวของการสั่งสม แต่มาพูดว่าเป็นศาสนาๆ เฉยๆ คำว่าศาสนธรรม ธรรมทั้งหลายไม่ค่อยมีศาสนาคือคำสอน กิเลสสอนก็ได้ ธรรมสอนก็ได้เป็นไรไป คำสอนว่ากลางๆ แต่ศาสนธรรมธรรมเป็นคำสอนโดยแท้ เป็นอย่างนั้น

ให้พากันระมัดระวังตัวนะ เวลานี้เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ รู้สึกว่าเหลวไหลไปมากทีเดียว ฟังแต่พูดว่ามากทีเดียวนะอะ มันมองจะไม่เห็นเรื่องของอรรถของธรรมติดแนบอยู่ในจิต แสดงออกมาทางกิริยามารยาทอันเป็นศีลเป็นธรรม มันมีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้นๆ ข้างนอกก็เป็นอย่างนั้น ข้างในย่อเข้ามาหาพระหาเถรอีก มันก็เล่นอยู่คนละแบบอย่างนี้เล่นอีกแบบหนึ่ง อย่างนั้นเล่นอีกแบบหนึ่ง วิ่งไปตามกิเลสด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีใครจะพัดจะเหวี่ยงกับกิเลสเพื่อเอาตัวรอด ยกไว้ผู้ที่ทำนุ่งหน้ามุ่งตาปฏิบัติตามแนวทางของพระพุทธเจ้าจริงๆ แล้วเข้าอยู่ในป่าในเขาบำเพ็ญกรรมฐาน เช่นพระกรรมฐานผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรม อันนี้ตรงแนวเลย ทีนี้ไปแฝงกันก็มี กรรมฐานกาฝากก็มีนะ เราไม่ได้ยอมรับหมดนะ คือไปที่ไหนกิเลสจะต้องปลอมไปด้วยทั้งนั้น ของจริงมีของปลอมต้องแทรกไปไม่มากนักน้อย แต่ที่ไหนที่มันเด่นมากกว่ากัน ก็ยกอันนั้นขึ้นเสีย

เช่นอย่างพระกรรมฐาน ส่วนมากทำนุ่งต่ออรรถต่อธรรมจริงๆ ผู้ที่จะคอยเป็นกรรมฐานกาฝากแทรกอยู่ในนั้น ทำลายวงกรรมฐานอยู่ในตัวนั้นก็ มี จำเอาไว้อย่างนี้นะ ไม่ใช่คำว่าดีแล้วจะดีไปหมด และคำว่าชั่วจะชั่วไปหมดก็ได้ มีคนติอยู่ นั้น ว่าจะดีดีไปหมดก็ได้ มันหากมีชั่วแทรกกันอยู่นั้น ให้พากันเลือกเฟ้นด้วยดีทุกคนๆ พระดีก็มี พระชั่วก็มี คนดีก็มี คนชั่วก็มี ต้องได้เลือกเฟ้น พระพุทธเจ้าวางไว้เป็นกลางๆ ว่า นิสมม กรณฺ์ เสขุโย ให้พินิจพิจารณาใคร่ครวญเรียบร้อยก่อนแล้วค่อยทำ จะไม่ผิดพลาดมาก นี่ละคำสอนพระพุทธเจ้า ใช้ด้วยการพินิจพิจารณาเสียก่อนแล้วค่อยทำ ไม่ใช่จะพรวดพราดๆ สุกเอาเผากินไปเรื่อย แหกไปเรื่อยนะ เสีย ต้องใช้ความพินิจพิจารณาก่อน

เราอย่าเชื่อความอยากของเราจนเกินไป ความอยากนี้มันปิดหูปิดตาเราได้อย่างสบายนะ ถ้าลงอยากมากๆ แล้วจะไม่ยอมฟังเสียงอะไร ผิดถูกชั่วดีจะไม่ยอมฟัง ทั้งๆ ที่อันนั้นผิดมันก็ไม่ยอมฟัง ก็เพราะความอยากมันมีอำนาจเหนือกว่า มันลบไปได้เลย ให้ระวังตรงนี้ให้ดี ต้องได้ใช้ความพิจารณา

คำว่าธรรมนี้ก็เช่นกัน เหมือนกัน ชั้นนี้ต้องใช้ความพิจารณาให้มาก ชั้นสติปัญญา ยังไม่เคลื่อนไหว ยังไม่เป็นตัวของตัวบ้างพอประมาณ ต้องได้นำออกมาใช้ๆ เป็นประจำ จนกระทั่งสติปัญญามีกำลังวังชาพอรักษาตัวได้บ้างไม่ได้บ้าง ทีนี้ก็เริ่มละที่นี้ ได้บ้างไม่ได้บ้าง ต่อไปก็ได้ๆ ได้เรื่อย จากนั้นความรอบคอบชอบชดก็ติดแนบเข้ามาๆ ส่วนที่เป็นภัยได้แก่กิเลสค่อยจางออกไป การอยากทำชื่อนี้ลดน้อยลงๆ การอยากทำดีมีหน้าขึ้นๆ ต่อไปความชั่วไม่มีเลย ปิด มีแต่ปิดท่าเดียว แม้จะเป็นมลทินอยู่ในจิตก็รู้ ปิดทันทีเลย ยังไม่ได้บอกว่านี่ชั่วนี้ดี มันรู้ในใจแล้วนั้น ปิดทันทีเลย

สติปัญญาเมื่อเราฝึกหัดดีแล้ว มีความเกรียงไกรคล่องแคล่วแกลวก้าวองไว ทันเหตุการณ์ ถ้าไม่นำมาใช้ก็เหมือนมีดทิ้งไว้ ก็เป็นมีดอยู่จั้น แม้จะเป็นขนาดมีดโกนแหลมคมขนาดไหน มันก็เป็นมีดโกนอยู่จั้นทำประโยชน์อะไรไม่ได้ เพราะไม่เอามาทำ ถ้าเอามาชนิดไหนมันก็เป็นประโยชน์ตามกำลังของมัน เป็นมีดเป็นขวานเป็นสิ่วเป็นอะไร เป็นประโยชน์ตามหน้าที่ของเขา ถ้าไม่เอามาทำมันก็ทิ้งอยู่อย่างนั้น สติปัญญาประเภทไหนก็เหมือนกัน ถ้าเรานำมาใช้ประเภทไหนมันก็ได้เป็นประโยชน์ไปเรื่อย ๆ สติปัญญาค่อยแก่กล้าขึ้นแล้วจับอะไรขึ้นมามันชำนาญหมด จับอะไรขึ้นมาจับจับจับ ๆ ทัน งานก็คล่องตัว จับเครื่องมือถูก ๆ ๆ งานก็คล่องตัว จับสติ ปัญญาปั๊บถูก ๆ ๆ คล่องตัว

เวลาคล่องตัวไปแล้วเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่จะอึดอาดเนือยนายตลอดเวลา นะ สติปัญญา เวลาสติปัญญาของกิเลสมันเกรียงไกร สติปัญญาของธรรมก็อึดอาด พอทางนี้คล่องแคล่วเข้าไปทางนั้นก็ค่อยอ่อนตัวลง ๆ ทางนี้ก็สับกันยากกันไปเรื่อย มันอยู่ที่หัวใจเรา นะ คำว่ากิเลสมันหนุนหัวใจเรา มันติดมันตันอยาก ออยากตลอดเวลาตั้งแต่ตื่นนอนมาจนกระทั่งหลับ อยากรู้ อยากเห็น อยากคิด อยากทำ อยากนั้นอยากนี้มันลุ่มอยู่ในหัวใจเรา ส่วนมากมีแต่กิเลส มันหิวมันโหยมันอยากตลอดเวลา เพราะฉะนั้น จึงต้องได้ใช้ธรรมพินิจพิจารณาใคร่ครวญ ไม่ให้ตันไปตามความอยากอย่างเดียวจะทำให้เสียเรา จึงต้องได้ใช้ความพินิจพิจารณา อะไรไม่เหมาะแล้วถึงอยากก็ไม่ทำ หักแล้วหักไว้ ต่อไปมันก็ค่อยฟังเสียงธรรม ถ้าไม่มีการห้ามเลยนี้มันไหลเลยนะ ถ้ามีการหักห้ามได้บ้างเสียบ้างยังดี ครั้นต่อไปก็มีได้มากกว่าเสีย ต่อไปจะทำอะไรนี้สติปัญญาจะมาเอง ๆ ทดสอบทันที ๆ เป็นหลักธรรมชาติ ที่นี้ก็คล่องตัวไป นี้ละเป็นอย่างนั้นละ

นี่เราก็แก่เข้ามาทุกวัน ๆ แล้วการเทศนาว่าการเราพูดตามหลักความจริง ที่เทศน์อย่างที่เราเทศน์นี้ไม่ค่อยมีนะ พูดอย่างตรง ๆ อย่างนี้แหละ แล้วเวลานี้ก็กระจายออกไปทั่วโลกไม่ใช่ทั่วประเทศไทยเรา ออกไปทั่วโลกแล้วทางอินเทอร์เน็ต ใครจะฟังจะพิจารณาก็ควรจะฟังควรจะได้ประโยชน์บ้างพอประมาณในระยะนี้นะ เพราะธรรมะนี้ออกทั่วโลกในเวลาช่วยชาติบ้านเมือง แล้วเป็นธรรมะประเภทที่ ถ้าพูดแบบโลก ๆ แบบของปลอมก็ว่าธรรมะนี้ไม่ค่อยมีในคัมภีร์ไบเบิลนะ เป็นอย่างนั้น ทั้ง ๆ ที่เราก็เรียนมา ฟังซีใครก็รู้แล้วว่ามหาบัวนะ เรียนมาจนเป็นมหา ครั้นเวลามาปฏิบัติผลออกมาขึ้นที่นี้ ๆ ไม่ได้ขึ้นที่ตำราตำราท่านซีเข้ามาที่นี้ให้ทำอย่างนี้ ๆ พอมันมาเจอที่นี้แล้วมันก็ปล่อยทางโน้น เอาแต่เงื่อนซีเข้ามานี้ปฏิบัติตามนี้ ๆ

ต่อไปทางนี้พอตั้งตัวได้แล้วมันจะขึ้นทางนี้ทั้งนั้นแหละ จะไม่ออกนะมันจะขึ้นจากจิตใจ เพราะความจริงจะเกิดขึ้นที่ใจ ความจำเกิดที่ตำรา เราเรียนมากเรียนน้อยจำได้ที่ตำรา แต่เวลานำตำรามาปฏิบัติ ดำเนินตามตำราเหมือนเขาดำเนินตามแปลนบ้าน ปลุกบ้านสร้างเรือนตามแปลน มันก็สำเร็จขึ้นเป็นบ้านเป็นเรือนเหมือนกัน อันนี้ก็เอาแปลนคือตำรานั้นละเข้ามากาง ปฏิบัติตามนี้ก็สำเร็จขึ้นเป็นบ้านเป็นเรือนเป็นศีล เป็นสมาธิ เป็นปัญญา วิชาวิมุตติขึ้นเรื่อย ๆ ที่นี้เวลาอะไรมันก็ปรากฏที่นี้มันก็ไม่ไปยุ่งกับตำราละซิ ก็ตำราท่านชี้มันหมดแล้วไปยุ่งกับท่านหาอะไร นั่น ที่นี้มีอยู่ รู้ที่นี้เห็นที่นี้ชัดที่นี้ละ เวลามันเห็นด้วยความจริงมันไม่ได้เหมือนตำรานะ ตำราเวลาเราอ่านไปมันก็มีความสงสัยเป็นตามภาษาของปุถุชน จะให้มันแน่ใจทีเดียวมันไม่แน่นอนะ เรียนตำรา

บทเวลามาปฏิบัตินี้แน่ไปเรื่อย ๆ นี่มันต่างกันอย่างไร พอเจอเข้า อ้อ ขึ้นทันทีเลยเจอเข้าพับ อ้อ ๆ เข้าเรื่อย นั่นเป็นอย่างนั้น เหมือนเราไปดูแปลนกับมาดูสิ่งปลูกสร้างแปลนชี้เข้ามาหาสิ่งปลูกสร้าง เราเริ่มปลูกสร้างขึ้นมาอะไร มักจะแน่ใจในสิ่งปลูกสร้างมากและสนใจในสิ่งปลูกสร้างมากกว่าไปสนใจในแปลนนะ มันจะมาจำอยู่ที่นี้ โอ้ นี่วางคานแล้วเหอ เทคานแล้วเหอ เหอ เทเสาแล้วเหอ มันก็จะอยู่ที่นี้ แปลนบอกมาเข้าใจไหม บอกให้ทำอย่างนั้น ๆ เลยไม่ไปสนใจแปลน แปลนจะดูแวบชั่วระยะ พออันนี้มันจะจ้องกันอยู่กับแปลนนี้ กับบ้านขึ้นถึงไหนแล้ว ๆ อันนี้ภาคปฏิบัติเหมือนกัน พอเวลาเจอเข้าไปมันจะดูตรงนี้ ดูศีล ดูสมาธิ ดูปัญญา ดูกิเลส ดูธรรมในหัวใจด้วยกัน ดูนรกดูเปรต อสุรกาย สวรรค์ พรหมโลก นิพพานมันจะจำขึ้น ๆ ที่นี้ เพราะแปลนสำเร็จมาหมดแล้ว เรายังไม่ประกอบมันก็ไม่เห็น พอมาประกอบเข้า ถึงขั้นใดภูมิใดที่ควรจะรู้อะไรเห็น ปิดไม่อยู่ นั่น เอละนะที่นี้

นี่ละสาวกยอมพระพุทธเจ้ายอมตรงนี้ ไม่เห็นพระพุทธเจ้าก็ตามสิ่งที่เห็นเป็นอันเดียวกัน คำนันได้ยังงี้ กิเลสความโลภเป็นยังงี้ ก็อยู่ในหัวใจของเราแล้ว แก้ออกเบาบางขนาดไหนมันก็รู้ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เป็นกิเลสทั้งนั้น เวลามันหนาแน่นมันก็รู้ แต่เวลามันแก้งไปเบาลงไป ๆ กิเลสเบาลงไปทุกซีกก็ค่อยเบาไปตามกัน ธรรมอุบายวิธีการที่จะแก้ไขหรือปลดเปลื้องก็ยิ่งหนักขึ้น ๆ มันก็รู้อยู่ในนี้หมดแล้ว นั่น เป็นอย่างนั้น ต่อจากนั้นมันก็จำเลย นี่ละศาสนธรรม ท่านเรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว คือมันไม่ชอบเฉพาะพวกเราหูหนวกตาบอด เดินเถลไถลไปไม่ตรงแนวตามทาง มันจึงไม่ค่อยถึงจุดที่หมาย ถ้าตรงแนวตามทางแล้วนั้นถึงจุดที่หมาย ให้พากันตั้งใจปฏิบัตินะ

ธรรมพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอสุดยอดแล้ว หาที่ต้อติไม่ได้เลย หมด ไม่มีอะไรจะต้อติ อะไร ๆ มันก็เลยเสีย ธรรมะเลยเสียทุกอย่าง ๆ ไม่ทราบจะไปสะทกสะท้านกับ

อะไร คือธรรมเหนือหมดแล้ว แล้วยังจะมาสะทกสะท้านกับอะไร แล้วมากล้ากับอะไรมากล้ากับอะไรอยู่อีก ประสาถึงขยะ ว่าอย่างนั้นเลย อันนั้นเหนือขนาดไหนมองพับมันรู้เลย แล้วจะมาสะทกสะท้าน ทั้งย่านทั้งกล้วทั้งกล้าทั้งหาญหาอะไร สิ่งที่เหนือ ๆ มาตลอด เหนือไปตลอด นั่นละพระพุทธเจ้าสอนโลกจึงไม่มีสะทกสะท้าน พระอรหัตตอรหันต์ท่านสอนโลก ท่านไม่สะทกสะท้าน ถอดออกมาจากความแม่นยำ ๆ ที่ท่านรู้ท่านเห็นทุกอย่างแล้ว สอนโลกก็แม่นยำไปตาม ใครปฏิบัติตามนั้นไม่เป็นอื่นว่างั้นเลย ถ้าใครยังถือกิเลสว่าได้อยู่เอา กิเลสมาอวดธรรม ก็เท่ากับเอากิเลสมาเหยียบหัวพระพุทธเจ้า ในขณะที่เดียวกันก็เอากิเลสมาเหยียบหัวเจ้าของ แน่ะ มันก็ไปตรงนั้นไม่ไปที่อื่น

นี่ธรรมะเราก็รู้สึกว่าจะออกมาพอประมาณ ถ้าโลกจะพินิจพิจารณาบ้างก็เราค่อนข้าง แน่ใจว่า จะเป็นเครื่องสะกิดจิตใจให้รู้เนื้อรู้ตัวบ้างพอประมาณนะ เพราะธรรมที่เราแสดง นี่เราไม่มีอะไรสงสัยเลย นี่ที่มันแม่นยำอยู่ตรงนี้นะ ไม่ว่าจะเป็ธรรมชั้นใดเราสอนออกมา นี่เราไม่เคยสงสัยว่านี่มีหรือไม่มีนะ ไม่มี ตรงเป็งเลย นอกจากผู้ปฏิบัติทำสู่มี สู่มีทำผิดพลาดไป มันเป็นเรื่องของผู้ปฏิบัติผู้ได้ยินได้ฟัง ผู้จะดำเนินตามผิดพลาด บ้างเป็นธรรมดา พระพุทธเจ้าสอนไม่ผิด สาวกสอนไม่ผิด เป็นอย่างนั้น ผู้ผิดผิดกับผู้ ปฏิบัติตามมีผิดพลาดบ้างเป็นธรรมดา นี่เราก็สอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าพูดถึงปีก็ตั้งแต่ เริ่มสอนหมู่เพื่อนก็ตั้งแต่ปี หลวงปู่มั่น มรณภาพไป ๒๔๙๓ ฟังซินะ ๒๔๙๓ เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๙๓ เราได้เริ่มได้เกี่ยวข้องกับหมู่เพื่อนมาตั้งแต่เดือนมิถุนา กรกฎา เข้า มา ๒๕๙๓ เพราะเพื่อนฝูงระเหเร่รอนวิงหาครูหาอาจารย์ เนื่องจากครูบาอาจารย์ล่วงลับ ไปคือหลวงปู่มั่นเรา ลูกศิษย์ลูกหามากมายที่สุดคือหลวงปู่มั่นเรา

พอท่านล่วงเท่านั้น แหม เหมือนกับบ้านแตกสาแหรกขาดเลยนะพระเณร แดกกัน ระเหระหน ครูบาอาจารย์แต่ละองค์ท่านก็ไปอยู่ของท่านเสียแห่งหนึ่ง ๆ ไปเสีย ไม่ทราบ จะวิงหาองค์ไหน ๆ ตอนนั้นก็ดูว่า หลวงปู่ขาว ก็อยู่ที่ทางห้วยสะนอไปทางโน้น หลวงปู่ ฝั้น อยู่ทางไหนนะ ไม่ได้อยู่ด้วยกัน อยู่คนละทิศละทางตอนเสียใหม่ ๆ ไ้เราก็วิงของเรา ตอนนั้นเราไม่ได้เป็นตัวของตัวเองะ ยังไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง แต่เป็นเวลาวิงตลอดหมุนตัว ๆ เพราะเวลานั้นจิตเป็นธรรมจักร อยู่กับใครไม่ได้เลยต้องอยู่คนเดียว ทั้งวันทั้งคืน ยืน เดิน นั่ง นอน ต้องอยู่คนเดียวเท่านั้น ใครไปแทรกไม่ได้เลยมันขัดทันที คือมันไม่ได้ทำงาน เต็มเม็ดเต็มหน่วย ความเพียรนี้จะหมุนตัวตลอดเวลา ไม่มีว่างเลยนะ อยู่อย่างนั้นตลอด เว้นแต่หลับ พอตื่นขึ้นมาฟัดกันแล้ว ๆ

นี่ละท่านเรียกว่าความเพียรธรรมจักร ที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ ประหนึ่งว่านิพพานอยู่ ชั่วเอื้อม จะเอื้อมถึง ๆ นั้นละขยับ กองทุกข์ทั้งหลายที่เป็นไฟเป็นไฟซึ่งเคยเผาไหม้หัวใจ เรามานานมันก็จำอยู่นี้ เวลามันเห็นที่นี้ด้วย ๆ เห็นมหาภัยก็ติดรอบอยู่นี้ด้วย เห็นมหาคุณ ก็คือนิพพานด้วย เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วมันจะอยู่ได้ยังไง ไม่ทราบว่าจะหลับนอนเมื่อไร ๆ ด้วยเหตุนี้เองคนจึงเข้าเกี่ยวข้องไม่ได้นะ อยู่คนเดียว ๆ ก็วันก็ตามไม่ยุ่งกับใครเลย แต่ไม่เคยคิดนะว่า เราติดอยากคุยกับคนนั้นคนนี้ไม่มีเลย มีแต่ปิดอกไม่ให้เข้ามายุ่ง มีแต่ปิด ออก ๆ ตลอดเวลา นั้นละพอวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ ดังที่เคยพูด หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ หุ่่มเป้ง วัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร นั้นละเป็นวาระตัดสินกันลงได้จากธรรมจักรที่หมุนตัวเป็นเกลียวมาลงกันตรงนั้น จากนั้นก็ยังไม่เกี่ยวข้องกับหมู่เพื่อนนะ หลบ ๆ ตลอดเวลา แล้วมันจะหลบไปไหน ก็คนหนึ่งหาครูหาอาจารย์อยู่นี้ทุกแห่งทุกหน หาแต่ครูหาอาจารย์ มันก็เจอจนได้นั้นแหละ

นั้นละจึงได้เริ่มเกี่ยวข้องกับหมู่เพื่อนมาเป็น พ.ศ. ๒๕๙๓ มาจำพรรษาหนองผือ พระณเรศเหมือน ๒๘-๒๙ องค์กร เบื้องต้นมีหลวงตา ๒-๓ องค์กร ตอนนั้นเราจะไปจำพรรษาที่อำเภอวาริชภูมิ เขาเรียกถ้าอะไรนะเราเคยไปแล้ว เราเตรียมตัวไปพร้อมแล้วจะไปจำพรรษาที่นั่นโดยถ่ายเดียว พอไปก็เตรียมพร้อมมันจวนจะเข้าพรรษาแล้ว พอเขาไปเล่าเรื่องหนองผือให้ฟัง สลดสังเวชตุมเลยเซียวนะ ล้มทั้งหงายเลยนะ ว่าจำพรรษาที่นี่จำไม่ได้แล้ว บ้านหนองผือมีคุณแก่พระแก่เณร ครูบาอาจารย์มากมายทั้งหลาย มันถึงจุดนี้แล้วนะ เหลืองอร่ามเต็มตงเต็มป่าเต็มวัดเต็มวา ไม่เคยขาดวรรคขาดตอน ที่นี้พอครูบาอาจารย์ล่องไปแล้วนี้ ยังเหลืออยู่มีหลวงตา ๒ องค์กร ๓ องค์กรแก่ ๆ เขาว่าอย่างนั้น เท่ากับวัดร้าง พี่น้องชาวหนองผือโคกเศร้าเหงาหงอยประหนึ่งว่าบ้านร้าง

ฟังซินะ วัดก็เหมือนวัดร้างเท่านั้นสะดุ้งใจเลย เราไม่ตอบสักคำนะ เขาไปเล่าให้ฟังธรรมดา เขาไม่ได้ไปนิมนต์เรานะ ชื่อแกก็ชื่อเผ่าทิตผานคนบ้างหนองกุงแถวนั้นละ แถววาริชภูมิแกเคยไปหนองผือบ่อย ๆ แกไปหนองผือกลับมาแกทราบว่าเราอยู่บนถ้าแกขึ้นไปหา แกก็เลยไปเล่าเรื่องให้ฟังว่า โอ๊ย.เหมือนกับบอกจะหักเลยนะ สะเทือนอย่างแรง พอแกเล่าแล้วแกก็ไป ไม่ตอบแกสักคำเดี๋ยวนะ เป็นยังไงอย่างนั้นอย่างนี้ไม่ตอบ แกก็จับเงื่อนไขไม่ได้ว่าเราจะไปหรือไม่ไป เพราะแกก็ไม่ถาม เราก็อึ้งเฉย ๆ พอแกกลับไปแล้วตื่นเข้ามาฉันเสร็จแล้ว เอ้า เตรียมตัวเพ็ง ท่านเพ็งไปด้วย จะพากลับไปจำพรรษาหนองผือ ตั้งหน้าว่าจะจำที่นี่จำไม่ได้แล้ว เห็นไหมเผ่าทิตผานมาเมื่อวานมาเล่าให้ฟังเห็นไหมละ ทางนั้นก็หมดท่าเลยเตรียมออกวันนั้นมา นี่แหละมาจำพรรษาหนองผือ พระจึงมีจำนวนถึง

๒๘ องค์ อุณหนาฬาคั่ง จากนั้นมาแล้วหลบไปไหนก็ไม่ค่อยได้แหละพระณร จนกระทั่งถึง ป่านนี้ได้ ๕๕ ปีนี้มั่ง ภาระของเราแบกหามพระณรมา

การเทศนาว่าการตั้งแต่บัดนั้นมาได้ ๕๕ ปีนี้มั่ง เทศน์สอนพระสอนณรในวัดป่า บ้านตาด อัดเทปเอาไว้เทศน์ยอดของธรรม ๆ ทั้งนั้นเขียว ก็ออกหมดแล้วเวลานี้ เทศน์ สอนพระวัดป่าบ้านตาด จากเทปนี้ก็ถอดจากเทปออกเป็นหนังสือออกทางอินเตอร์เน็ตไปทุก แห่งทุกหน ฟาดจนกระทั่งทั่วโลกแล้วเวลานี้ ใครจะได้รับผลประโยชน์ใครจะได้รับบ้างก็ น่าจะได้รับอยู่นะ ถ้าไม่นอนตายกองกันอยู่เฉย ๆ ดังที่เคยเป็นมา ถ้าจะดีจะดีบ้างก็ น่าจะดีได้บ้างแล้ว ธรรมะก็เตือน ๆ อยู่ตลอดเวลา ดังภาษิตพระพุทธเจ้าทรงแสดงว่า โภ กุ หาโส กิमानนุโท นิจจํ ปชฺชลิเต สติ อนฺธกาเรน โอนทฺธา ปทีปํ น คเวสถ. ก็เมื่อ โลกสันนิวาส นี้เป็นพินเป็นไฟแห่งกิเลสทั้งหลาย ที่เป็นตัวมีตบอดเผาสัตว์ทั้งหลายอยู่ ตลอดเวลานี้ พวกเธอทั้งหลายยังมารื่นเริงหัวเราะกันหาอะไรอยู่ละ นี้คำกระตูกของ พระพุทธเจ้า ทำไมไม่เสาะแสวงหาที่พึ่ง ภาษิตอันนี้กระเทือนใจมากนะ นี้ละพระพุทธเจ้า กระตูกขนาดนั้น คือเพลิงมันเพลิงลี้มน้ำมันลี้มตัวตลอด ไม่ได้หน้าได้หลังอะไรเลย โอ๊ย. นำ ทุเรศนะ

แล้วไม่ได้ดูธรรมชาติอันนี้ ดังที่ว่าแต่ก่อนเราก็ไม่เคยคิดเคยเป็นว่ามันจะเป็นอย่าง นี้ หัวใจดวงนี้แหละ ถูกกิเลสมันบีบบีบไฟซัดรเดี่ยวยวรดอยู่นี้ตลอด เวลาขึ้นฟาดหัวกิเลส ขาดสะบั้นลงไปแล้ว ความรู้อันนี้มันไม่ได้เป็นอย่างนั้น บางทีก็เอามาพูดใครจะว่าตลกก็ ตาม เวลามันขึ้นเต็มทีเต็มถาน มันเกิดความสลดสังเวช มันก็คิดถึงพ่อถึงแม่ถึงโคตรถึง วงศ์ละชี ขึ้นในจุดนี้ละนะ โห โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบวักก็ไม่เคยรู้เคยเห็นธรรมประเภท นี้ เพราะท่านไม่เคยปฏิบัติ แต่หลวงตาบวักแล้วเหอเพราะเราปฏิบัติ นี้เห็นใหม่มันขึ้น ของมันเองนะ แต่มันขึ้นเงียบ ๆ ในจิตไม่ได้ออกปาก นี่มาพูดให้ลูกศิษย์ฟังก็พูดออกปาก เฉย ๆ เข้าใจไหมล่ะ ภายในมันไม่ได้ออกแหละ มันเป็นอยู่ภายในคือมันถึงใจว่างั้นเถอะ

ธรรมประเภทนี้เราเคยคิดเคยคาดไว้ยังงี้ ไม่เคยคิดเคยคาดเลย เวลาผางขึ้นมา ใครก็เหมือนกัน พระพุทธเจ้าเป็นยังงี้แต่ก่อน พระองค์ทรงเปล่งพระวาจาว่าเป็นศาสดา ของโลกเมื่อไร พอผางขึ้นมาเท่านั้นเป็นศาสดามาจนกระทั่งทุกวันนี้ สาวกทั้งหลายก็แบบ เดียวกัน ธรรมชาตินี้จึงไม่เหมือนอะไร ใครเจอเข้ารู้ทันทียอมรับทันทีเลยเท่านั้น เหมือนกัน นี้ละที่ว่าท่านว่าธรรมเลิศธรรมเลอ กิเลสเลิศเลอก็อย่างเราเห็นนั้นแหละ วันนี้ พูดเพียงเท่านั้นนะ เทศน์นานอยู่นะ ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะ เอาละ ที่นี้จะให้ศีลให้ พร เอ้า มีอะไร

พอจะกำหนดดูลม มันเข้าข้างในคะ

มันเข้าไปไหนก็ให้มันเข้าไปซี ความรู้รู้อยู่ มันไปไหนตามทันกันทั้งนั้น มันเป็นอาการของจิตต่างหาก มันจะขึ้นจะลง จะสว่างกระจ่างแจ้งแล้วหดย่นเข้ามา มีแต่อาการของจิต ตัวจิตที่เป็นนักรู้นี้จะไม่ไหวไม่เคลื่อนนะ เป็นนักรู้อตลอดเวลา นี่ตัวรู้อเปลี่ยนแปลงทั้งหลายทั้งดีทั้งชั่ว ทั้งสว่างไสว ทั้งมืดทั้งดำ มันแสดงออกไปจากจิต จิตจะเป็นนักรู้อตลอดเวลา เราอย่าไหว เข้าใจไหม มันเป็นอะไร เราตั้งใจจะรู้อสิ่งต่างๆ ที่มีรอบจิตใจ เมื่อเรายังไม่รอบเราก็ต้องตื่นเตนกับมัน ทั้งดีใจเสียใจ ก็อาการของเราเงาของเรานั้นแหละ ดีชั่วมันเกิดขึ้นจากจิต ไปแสดงให้จิตดู ถ้าจิตไม่รอบตัวจิตก็ไหวไปตามดีใจเสียใจ ทีนี้พอจิตรู้อตัวของมันเสียทุกอย่างรอบหมดแล้ว ไม่มีอะไรมาหลอกได้ว้าจั้นเลย

ฟังเทพหลวงปู่มันที่ว่าท่านขี่ม้าขาวไปหยุดอยู่ที่ตู้พระไตรปิฎก ลูกเหมือนกับถูกหอกเสียบเข้ามาที่หัวใจเจ้าคะ มันร้องจ๊ากเหมือนกับจะทะเลาะลงไปหมด นึกเข้ามาว่าตัวเองเสียเวลานอนนี่ทำไ่ม ลูกอยากจะกราบเรียนหลวงตาว่าใช้เส้นเทารถไฟที่หลวงตาบอกว่าถึงเวลามันก็ขาด ลูกอยากกราบเรียนหลวงตาว่ามันขาดแล้วหรือเปล่าเจ้าคะ

ถามว่าใช้ขาดแล้วยัง ไม่ขาดมันก็จวนจะขาดนั้นแหละ เพราะเหตุไรจึงว้าจั้น ถ้ามันยังมีสงสัยอยู่ มันยังไม่ขาด เข้าใจไหม ถ่าลงมันขาดไม่ถามใครเลย พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม

มันขาดเจ้าคะ แต่ลูกกลัวว่าจะหลอกตัวเอง ก็เลยอยากกราบเรียนหลวงตา

เอาละฟาดมันลงไปตรงนั้นละนะ มันขาดหรือไม่ขาดให้ดูตัวสงสัยนั้น ตัวจิตมันไปสงสัยเขาอะไร มึงเป็นบ่าบ ใ้หาว่าอย่างนั้นชีวาคิตเจ้าของ เข้าใจบ่ นี่เห็นไหมจิตนี้ถ้าใครได้เข้าไปเสาะแสวงจะแสดงฤทธิ์ขึ้นมา เวลานี้มีแต่บุตรแต่คุณเหยียบย่ำทำลายตลอดเวลาทั่วโลกดินแดน ไม่มีอะไรวิเศษวิโส ใครจะมั่งจะมีศรีสุข ยศถาบรรดาศักดิ์สูง อวดเบ่งขนาดไหนก็ตาม มีแต่กิเลสพาอวดเบ่ง พอธรรมได้เปิดนี้ออกแล้วหมดเลย ไม่เบ่งกับอะไร จิตนี้ถ้าได้รับการดูแลรักษาบำรุงแล้วจะแสดงขึ้นมาไม่มากก็น้อย เวลานี้ที่แสดงไม่ได้ก็คือไม่มีใครสนใจเอาใจพวกเขาปรกที่มันทับอยู่นี้ออกด้วยจิตตภาวนา

อย่างอื่นก็ดีแต่ไม่ถึงใจเหมือนจิตตภาวนา การทำบุญให้ทานทุกอย่างดีด้วยกันทั้งหมด ถ้าพูดถึงข้ามันช้ากว่านี้ เข้าใจหรือ ถ้าพูดถึงรวดเร็ว อันนี้เร็ว ปึบๆ ๗ เลย เป็นเครื่องหนุนกันทั้งนั้น แต่เวลาจะเอากันจริงๆ จิตตภาวนานี้มันเป็นการทำใหญ่ ฝนตกน้ำไหลมาจากที่ไหนๆ ก็ลงมาคลองใหญ่ ทำนบใหญ่ๆ อันนี้การทำบุญให้ทานของเรา

น้อยเพียงไหน เข้ามาทำนบใหญ่ เวลาจะเอาจริง ๆ จิตตภาวนาเป็นทำนบใหญ่ เข้าใจไหม ลงจุดนี้ทั้งนั้น เอาละนะ

จำได้แล้วนะที่พูดนี้ เอา ให้ดูมันจะออกอาการใด ให้รู้ว่านั้นคืออาการ ๆ ตัวนำรู้คือ จิต ถ้าหากว่ามันมีอาการจะไหวไปอย่างไรมากนัก ให้ถอยจิตเข้ามานี้เสีย อาการเหล่านั้นมัน จะเปลี่ยน มันจะถอยเข้ามาตามจิต เพราะนั่นเป็นกึ่งก้านของจิต เข้าใจไหม มันแสดง อาการต่าง ๆ นานา บางทีพาไป ๆ เราเคยเป็นแล้วนี่ โธ อย่างนี้เองคนเป็นบ้า เป็นอย่างนี้ เอง เราเป็นของเราเองนะ เมื่อมาพูดอย่างนี้มันก็มาสัมผัส ถ้าไม่พูดก็ไม่สัมผัส เหมือนไม่ รู้ จิตของเราเวลานั่งภาวนากลางคืนเงียบ ๆ จิตมันสงบแล้ว เกิดแสงสว่างขึ้นมาละซิ

เราจะดูแสงสว่างนี้ คือเราเป็นเรา แสงสว่างเป็นแสงสว่าง มันไม่ลืมหืมตาว่างั้นเถอะ เอาเราจะดูมันจะไปอย่างไร แสงสว่างพอเราจ่อกับมัน มันจะขึ้นเรื่อยนะ จำ ๆ ๆ พุง ๆ เลย เมฆไปเลยนะ อยู่ เป็นของอัศจรรย์จริง ๆ มันสว่างจ้าทะลุขึ้นไปหมดเลย แต่เราก็รู้ของเรา เพราะเราไม่ให้มันหลงนี้ เรากำหนดไว้ จำ ๆ ขึ้นไปเท่าไรยิ่งเพลินนะ เพลินเรื่อย ๆ อ้อ แสงสว่างประเภทนี้เป็นอย่างนี้ พอมันขึ้นเต็มที่ของมัน ถึงแดนอัศจรรย์อันหนึ่งของมันนั่นแหละ อัศจรรย์อะไรพิจารณาก็แล้วกัน อัศจรรย์ของความสว่างแค่นั้นละนะ เอาที่นี้จะให้ มันลง ลงได้นะ พอมันขึ้นไปเต็มที่ เราก็ชมความสว่างไสวทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เอาที่นี้ กำหนด ค่อยถอยความรู้นี้ลงมา ความสว่างนี้ก็จะค่อยถอยลง ๆ ความรู้ตัวของตัวนี้ได้แก่ จิต มันถอยตัวเข้ามา ๆ มันไม่ตาม

ถอยเข้ามามันก็หดย่นเข้ามา ๆ พอเข้ามาถึงจิตก็ก่เท่านั้น ความสว่างนั้นหายหมดเลย ที่มันเป็นดวงสว่างไสวหายหมด เหลือแต่ความสว่างโดยหลักธรรมชาติของจิตเองอยู่กับตัว ซึ่งไม่ตื่นตื่นว่้างั้นเถอะ นี่เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นอาการใดก็ตามให้ดูอาการของมัน อย่าไปตื่นตื่นกับมัน ให้รู้ มันจะสว่างไสวหรือมืดเงาอะไร มีอาการอะไรก็ให้รู้ว่านั้น คืออาการ ๆ มันเป็นอาการของจิต เข้าใจไหม แล้วเราจะไม่เสีย เราถอยเข้ามาเมื่อไรอันนั้น จะหายทันที เข้าใจนะ เอาละเท่านั้น

อันนี้ละเรื่องใจ เราเคยพูดกับพี่น้องทั้งหลาย ใจของเราเนี่ยมันหมอบด้วยกันทั้งนั้น เพราะกิเลสขึ้นเหยียบหัวมัน ไม่มีใครวิเศษวิโสทั่วโลกดินแดน เราจะเอามาเป็นที่มั่นใจเรา ว่าเราวิเศษกว่าใครต่อใคร มีไม่ได้เลย เพราะกิเลสพาเลวเหมือนกันหมด มีแต่ความเย่อหยิ่งจองหองของกิเลสทั้งนั้น พองตัวยับเยิบ ๆ ให้ลืมหืมตาเป็นบ้า ที่นี้เมื่อเวลาจิตใจของเราได้รับการอบรมนี้ แสงสว่างหรือความแปลกประหลาดของจิตนี้จะค่อยแสดงขึ้นมา สิ่งเหล่านั้นที่เย่อหยิ่งจองหองจะค่อยยุบลง ๆ อันนี้ขึ้นเรื่อย ๆ นิมนวลทุกอย่างผิดปรกติ

ไม่ยอมของพองตน ต่างกัน ขอให้ได้รับการอบรมนะจิตใจเรา มันมัวหมองมันมืดตื้อมาตั้ง
 กัปตั้งกัลป์แล้ว พุทธศาสนาเอาขึ้นไม่ได้ ไม่มีใครเอาขึ้นได้ จำอันนี้ให้ตีทุกคน คำสอน
 พระพุทธเจ้าคือจิตตภาวนาเอาขึ้นไม่ได้ ไม่มีในโลกนี้ใครจะเอาขึ้นได้ เอาธรรม
 พระพุทธเจ้าไปปกครอง ให้อยู่ในความสงบ

ใครจะได้ธรรมบทใดก็ตาม ตามแต่จริตชอบนะ คือธรรมบทนั้นๆ เหมือนกลางเนื้อ
 ขอบกลางยา ใครชอบธรรมบทใดให้เอาธรรมบทนั้นมากำกับ ไม่ให้เปลว คือสติต้องติด
 แนบอยู่กับธรรมบทนี้ บทนี้จะเป็นคำว่าพุทโธก็ได้ ธัมโม หรือสังโฆ บทใดก็ตาม ได้ทั้งนั้น
 เมื่อเจ้าของชอบตามจริตแล้ว ให้เอาสติจดจ่ออยู่กับคำบริกรรม คำบริกรรมนี้ให้รู้อยู่กับ
 พุทโธ ๆ หรือธัมโม หรือธรรมบทใดก็ได้ สติอยู่ที่นี่ แล้วไม่ให้จิตถูกกิเลสลากไปคิดนู้นคิด
 นี้มาแทรกงานอันนี้ งานนี้เป็นงานของธรรม งานคำบริกรรมมีพุทโธๆ เป็นต้น นี้เรียกว่า
 งานของธรรม จะเป็นเรื่องระงับ เรียกว่าเป็นน้ำดับไฟคือความคิดปรุงให้สงบลง

จิตมันอยากคิดมากเท่าไรบังคับกันนะ ถึงเวลามันอยากคิดมากมันอยากจริงๆ นะ
 มันเคยเป็นหมดแล้วนี่ มันอยากเท่าไรทางนี้ก็พัดกันเลย สุดท้ายสู้เราไม่ได้ คือคำบริกรรม
 นี้ติดแนบไม่ยอมให้เปลว เปลวตัวนั้นจะเอาไปถูๆ เข้าใจไหม จะเอาไปขึ้นเขียง ไม่ยอม
 ให้มันไป ชัดกันไปชัดกันมา ที่นี้จิตของเราก็ค่อยสงบลง อันนั้นก็จางไปๆ ความผลัดกันที่
 จะคิดข้างนอกเบาไป ๆ อันนี้ก็สง่าขึ้นมา น่านเห็นแล้ว ที่นี้เห็นโทษของความวุ่นวาย ของ
 ความลากความถูเราไปโดยลำดับนะ ที่นี้จิตของเราสงบแล้ว เห็นคุณค่าแห่งความสงบ
 และเห็นโทษแห่งความวุ่นวาย

ถ้าวันไหนจิตมันวุ่นวุ่นชุนมัวมาก วันนั้นจุดเข้ามา วันนี้ต้องภาวนา ไม่ได้แหละจิต
 ยุ่งมาก แน่ะมันจะรู้แน่ แต่ก่อนมันไม่เคยทราบว่ายู่งไม่ยู่ง ไปก็ไป ถลอกปอกเปิกก็ไป ที่นี้
 พอมันมีที่พักตัวมัน โห วันนี้ยู่งมาก ไม่ได้ละต้องพักจิตเสียหน่อยก่อน พักที่นี้ เข้าใจ เอา
 ละที่นี้จะให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th